

ROČNÍK 2015 STUDENTSKÉ VĚDECKÉ A ODBORNÉ ČINNOSTI (SVOČ) NA PF UK

AUTOR SOUTĚŽNÍ PRÁCE: Bc. Ludmila Římanová

NÁZEV SOUTĚŽNÍ PRÁCE: Objektivní odpovědnost provozovatele vozidla a otázky spojené s jejím zavedením do právního řádu ČR

OBOR: Správní právo

POSUDEK VYPRACOVAL: JUDr. Petr Svoboda, Ph.D.

---

1. Hodnocení tématu z hlediska jeho aktuálnosti, praktické použitelnosti a teoretického významu

2/3

Zdůvodnění bodového hodnocení:

Téma je aktuální, protože se zabývá zcela novým a v českém právu neobvyklým institutem objektivní odpovědnosti fyzické osoby-nepodnikatele za správní delikt. Konkrétně objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 125f zákona č. 361/2000 Sb., ve znění novely provedené zákonem č. 277/2011 Sb. a účinné od 19.1.2013, a souvisejícími otázkami ústavní konformity tohoto konceptu odpovědnosti.

Název práce je poněkud nepřesný, neboť u čtenáře vyvolává nebezpečí záměny se soukromoprávní objektivní odpovědností provozovatele vozidla za škodu způsobenou provozem vozidla.

2. Hodnocení pojetí práce (systematika, logická stavba, použité metody, prameny)

3/5

Zdůvodnění bodového hodnocení:

Práce má logickou strukturu. Autorka prokázala schopnost analytického myšlení. Z hlediska využití pramenů postrádám zahraniční zdroje, popřípadě české komparatistické studie, které se zabývají obdobnými právními instituty v některých cizích státech, kde se podobný právní institut již uplatňuje. To by mělo pro řešení tématu stěžejní význam, neboť analyzovaná objektivní odpovědnost byla do českého právního řádu převzata právě ze zahraničních vzorů.

Na str. 13 autorka odkazuje na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Falle* proti Rakousku, ale opomněla ho označit jakýmkoli konkrétnějšími identifikačními údaji, zejména dnem vydání a číslem jednacím (popř. číslem, pod kterým byl publikován v příslušné sbírce rozhodnutí). To vzbuzuje jisté pochybnosti, jestli autorka tento rozsudek nečerpala z nějakého sekundárního pramene, popřípadě z jakého.

Autorka poněkud opomněla judikaturu jako významný pramen poznání při řešení tématu práce.

3. Hodnocení formální stránky práce (jazyková úroveň, přehlednost, grafická úprava a technické zvládnutí textu)

4/4

Zdůvodnění bodového hodnocení:

Autorka se vyjadřuje jasně a srozumitelně. Práce se dobře čte.

4. Hodnocení obsahové (věcné připomínky k textu, konfrontace s jinými možnými názory, celkové zvládnutí tématu, zhodnocení závěrů práce, do jaké míry mohou být předmětem diskuse při ústním kole)

5/8

Zdůvodnění bodového hodnocení:

Jádrem práce je kapitola 6 „Vybrané otázky spojené s přijatou úpravou“. Zde se autorka zabývá třemi zajímavými otázkami možné kolize s ústavními principy – (1) s právem odepřít výpověď podle čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), (2) s principem presumpce nevinny podle čl. 40 odst. 2 Listiny a (3) s principem „*nemo ultra posse obligatur*“, který vyplývá pravděpodobně z čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR. Při řešení těchto otázek autorka prokázala schopnost zdařilé logické analýzy (zejména na str. 11-13), nicméně v ní ke škodě věci nešla do větší hloubky. Především otázka kolize s čl. 37 odst. 1 Listiny „*Každý má právo odepřít výpověď, jestliže by jí způsobil nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobě blízké.*“, a to též ve spojitosti s § 60 odst. 1 zákona ČNR č. 200/1990 Sb. „*... podání vysvětlení může být odepřeno, jestliže by takovým osobám nebo osobám jim blízkým (§ 68 odst. 4) hrozilo nebezpečí postihu za přestupek, popřípadě za trestný čin ...*“, je zde stěžejní. Autorka se nezamyslela na tím, zda by ústavněprávní vazba „trestní stíhání“ v čl. 37 odst. 1 Listiny neměla být vykládán materiálně jako jakékoli „stíhání pro veřejnoprávní delikt“, potažmo nad tím, zda je ústavně přípustné (opodstatněné), když zákonná úprava dává právo odepřít vysvětlení v řízení o přestupku v souvislosti s nebezpečím stíhání osoby blízké pro přestupek, ale nedává toto právo v řízení o jiném správním deliktu v souvislosti s nebezpečím stíhání osoby blízké obecně pro správní delikt.

V analýze možné kolize s principem presumpce nevinny autorka správně využila náleží ÚS sp. zn. II. ÚS 82/07. Nicméně rezignovala na řešení otázky, kdy je v demokratickém právním státě ústavně přípustné uvažovat o zákonné odpovědnosti fyzických osob za veřejnoprávní delikty zcela bez ohledu na zavinění, a tedy kdy je přípustné touto zákonnou cestou obejít ústavní požadavek presumpce nevinny ve znaku zavinění.

5. Stručně celkové hodnocení práce a celkový počet bodů¹

14/20

Závěrečný komentář:

Viz výše.

Otázky k ústní obhajobě:

Prosím autorku, aby se pokusila zamyslet nad otázkami, které jsem uvedl výše v textu posudku.

Doporučení k publikaci v odborném právním periodiku (pouze u prací v kategorii doktorského studia):

ANO, bez úprav

ANO, po provedení úprav

NE

V Praze dne 19.5.2015

JUDr. Petr Svoboda, Ph.D.

¹ Celkový počet bodů je součtem bodů udělených v předchozích čtyřech kategoriích.